

Четвърта глава

- Да, тези кълба, това са другите светове, за които ви казах. Там живеят хора като нас. И на това кълбо, на което се намираме сега, също живеят хора като нас. Вие ги нарекохте ангели, но самите те не ми позволиха да се заблуждавам и веднага ми обясниха, че са хора, каквито сме и ние и че Бог е създал както нас, така и тях. - Жупанът говореше толкова спокойно и толкова убедително, че в сърцето ми не остана капчица съмнение.

Освен двете големи сини кълба, на небето над нас грееше ярко слънце, което досущ приличаше на нашето. Жупанът посочи слънцето и каза:

- В този свят вече е пладне. Ще трябва да побързаме, за да не замръкнем в планината.

- В планината? - попитах изненадан.

- Намираме се в планина. Тази долина е на доста голяма височина и вечер става много хладно. Затова да поемаме надолу към близкото село. Там ми обещаха временно да ни приютят, докато си направим нови домове.

Жупанът и аз поехме надолу по пътя, който лъкатушеше сред високи дървета, напомнящи на нашите, но все пак, изглеждащи ни доста странно. Листата им бяха с по-особени форми, причудливо разположени, напомняха по-скоро такива на папрат, но с по-големи размери. Това наистина беше друг свят. И птиците бяха различни, звуците, които издаваха, само напомняха на нашите.

Хората ни, въпреки безсънните нощи и извървения път, не показваха признаци на умора или униние. Дори децата подтичваха край родителите си и не плачеха да ги вземат на ръце. Стадата спокойно вървяха заедно с хората.

Огледах се наоколо. Тревата, която видях, беше много по-висока от нашата. Не защото не беше косена, а защото беше много по-едра. Най-ниската стигаше до коленете ни и не беше гъста като нашата. Чудновати пеперуди и мушички прехвърчаха наоколо или пърхаха над още по-чудновати цветове. Странни миризми се усещаха във въздуха, непознати, но не неприятни. Това бяха миризмите на дървета, треви и цветя, които никога не бяхме вдишвали.

Планината оставаше зад гърба ни, склоновете ѝ се издигаха зад нас на все по-голяма височина, а ние не спирахме да слизаме надолу по планинския път. Когато вече усетихме умора и първите признаци на приближаващата вечер, пред очите ни се разкри чудна гледка. Една зелена долина, през която течеше широка река, ниви, горички и села. Най-близкото село ясно се очертаваше пред погледа ни. До него не ни оставаше много път.

При тази гледка всички се ободрихме и ускорихме крачката си. Когато приближихме склона над селото, жупанът вдигна дясната си ръка и всички спряха. Той извика останалите старейшини и заедно продължихме по пътя надолу.

Навлязохме в селото, чиито къщи бяха много различни от нашите. Покривите им не бяха от слама, а от чудновати плочки с неопределен цвят, напомнящ повече син, отколкото зелен, а на места тъмносив. Нямаше къща по-ниска от два ката, а някои бяха и на три или четири. Улиците бяха широки, с настилка от някакви странни плочки, подобни на онези по покривите, но с жълтеникав цвят. Това по-скоро беше градче, а не село.

В центъра, под сводовете на висока сграда, седяха много хора пред тезгяхи с чудновати плодове, зеленчуци и

други стоки. Това беше пазар. Една стара жена ми предложи да купя леща, която беше многократно по-едра от нашата, но аз само се поклоних от уважение. Група момичета в странно еднакво облекло ми подадоха дебела книга с чудновата писменост. Аз понечих да откажа, но жупанът ми кимна и аз приех подаръка.

Този подарък се оказа безценен. Книгата представляваше речник на местния език, който рано или късно трябваше да изучим, за да можем да общуваме с новите си съседи. Всяка дума беше придружена с обширни обяснения, които, с течение на времето, започнаха да ми помагат все по-добре и по-добре да научавам този език.

Отначало обаче тази книга беше напълно неразбираема за мен и ми трябваша много месеци и години, докато започна свободно да чета непознатата писменост.

Докато неспокойно вече се озъртахме наоколо, макар че местните хора проявиха дружелюбно отношение, забелязахме в дъното на улицата да се появява една група мъже и жени в ангелски дрехи. Скоро те наближиха и сред тях видях едно познато лице! Това беше съветникът на жупана, който преди време изчезна, без някой да може да каже къде е отишъл или какво е станало с него. Хората говореха, че съветникът бил убит от разбойници. Някои, разбира се, намесваха и жена, като казваха, че си бил харесал някаква от далечно село и отишъл при нея. Жупанът обаче изобщо не беше изненадан. Той явно знаеше повече от нас. Когато съветникът се приближи, приятелски си стиснаха ръцете с жупана. Съветникът каза:

- От името на съвета на Ранкодом ви поздравявам с добре дошли!

Ние се поклонихме от уважение и благодарихме за гостоприемството.

Тогава групата мъже и жени в ангелски дрехи ни

поведе към една висока сграда от отсрещната страна на площада. Преминихме под множество сводове и се изкачихме по широки стълби до една голяма зала. Там ни поканиха да седнем около дълга маса и тогава заговорихме най-възрастният от групата мъже и жени, облечени в ангелски дрехи. Съветникът превеждаше думите му на нашия език и така ние разбрахме всичко, което каза мъжът:

- Общината на Ранкодом е готова да ви приеме и приюти, докато изградите своите нови домове и се уредите в нашия свят. Готови сме да ви предложим всякаква помощ, от която имате нужда. Преди да разпределим хората ви по домовете, които изяха желание да ви приемат, ще изпратим група от наши лечители, които да прегледат хората и животните ви, за да не се разпространи някоя болест.

Жупанът кимна одобрително.

Мъжът продължи:

- Ако имате нужда от каквото и да било, можете да се обръщате към съвета на Ранкодом с помощта на Винко Станс.

Мъжът посочи съветника на жупана и чак сега научихме името му.

Групата мъже и жени в ангелски дрехи стана и се отправи към изхода на залата. Винко Станс остана с нас и надълго и нашироко ни обясни как ще се настаним в Ранкодом. Даде ни списък с къщите и броя на хората, които могат да се настанят. Списъкът беше написан с нашата писменост, затова без затруднение го прочетох. На гърба на списъка имаше начертано разположението на улиците и къщите в Ранкодом, за да можем лесно да намираме къщите, които щяха да ни приютят.

Винко Станс извика една друга група мъже и жени, които също бяха облечени с ангелски дрехи, и ни запозна с

тях. Това бяха лечителите, които щяха да прегледат нашите хора и животни на другия ден.

Нощта приближаваше. Ние с жупана се запътихме към мястото, на което се бяха разположили всички, тръгнахме с нас от нашия свят. Вече бяха накладени огньовете, приготвяше се вечеря, гласяха се постели за през нощта. Това беше първата ни нощ в този нов за нас свят.

